

Hana Zlínková

Černé slzy **paní** **Moschelesové**

VYŠEHRAĐ

Černé slzy paní Moschelesové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Zlínková
Černé slzy paní Moschelesové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Černé
slzy_{paní}
Moschelesové

Hana Zlínková

Černé
slzy paní
Moschelesové

VYŠEHRAĐ

© Hana Zlínková, 2022,
zastoupená literární agenturou MÁM TALENT, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-7601-642-2
ISBN e-knihy 978-80-7601-649-1 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-650-7 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-648-4 (1. zveřejnění, 2022)

Černé slzy paní
Moschelesové

Maják v bouři

Hned za dveřmi bytu na mě čekala čísi rozdováděná pěst, a jen co jsem upadl na obličej, se mi přes záda přehnalo stádo mustangů. Oblétl jsem vesmír, proletěl červí dírou a probral se až za hodnou chvíli na podlaze, přesně na místě, kde mě uzemnili. Hlava mi třeštila a zvonkohra v uších ne a ne přestat. Sebral jsem se ze země a přenesl svoje tělo do koupelny. Bylo mi jako po tří denní parbě. Vlačná sprcha mě spláchla do výlevky a já se po kouskách poskládal do původní podoby. Nechápatě jsem se vláčel dvoupokojovým bytem, jako turista historickým centrem Prahy. Vchodové dveře byly zavřené a zámek nepoškozený. Nikde nebyl nepořádek. Alespoň ne jiný než můj obvyklý nepořádek. Kuchyňský kout stál ve správném koutě a všechny důležité doklady se povalovaly na svém místě. Dokonce mi nezmizelo ani těch pár drobných z plechovky od kafe.

Zavolal jsem 158 a nahlásil přepadení. Nic se mi sice neztratilo, ale boule na hlavě a modřina na krku dokazovaly, že mám přece jen důvod dělat si starosti.

Poldík, který přijel vyšetřovat, se na mě díval podezřívavě a nenápadně svým policejním čichem zkoumal, jestli jsem nepil alkohol. Jmenoval se Reis. Bylo mu asi třicet pět let. Byl samý sval a na svou postavu byl evidentně velmi pyšný. Vlasy měl sestřižené na krátko a mentolová žvýkačka se v jeho ústech musela cítit jako máta peporná v hmoždíři. Byl nervózní a nevěděl, co má vyšetřovat.

Jeho kolega Wolf, asi o patnáct let starší, znuděně hleděl z okna a celá ta věc jako by se ho netýkala. Policejní technik odšrouboval ze dveří zámek a s omluvným gestem, předpis je předpis, nechal dveře dokořán. Skvělé. Mohl bych pro sousedy udělat odpoledne otevřených dveří.

„Takže se vám nic neztratilo, pane Gregore?“ zeptal se poldík asi po sto padesáté.

„Ne, neztratilo,“ odpověděl jsem a znovu se nervózně kousnul do rtu.

„Aha.“ Významně se podrbl malíčkem na špičce rozplácleho nosu a prohledával očima pokoj, jako by hledal něco určitého.

„Tak asi nic. Dveře jsou nepoškozené, zámek vypadal v pořádku. Vlastně se nic nestalo, že?“ Usmál se a upřeně se mi zadíval do očí. Možná čekal, až z nich jako jackpot vypadne žeton s odpovědí.

„No a co to napadení? To se taky vlastně nestalo?“ Sáhл jsem si na hlavu, kde vyrostlo menší pohoří, a ukázal na hematoma na krku. Té abstraktně zbarvené modřiny by si musel všimnout i krajinář bez fantazie.

„A jste si jistý, že vás někdo přepadl? Nemohlo se to stát nějak jinak?“ zeptal se Mentolka a významně zamrkal.

„Jak jako? Že jsem třeba úplně namol upadl ze schodů a teď mám okno a pocit, že mě přepadla partička zlobivých permoníčeků?“

„Třeba tak nějak.“ Pohrdavě se zašklebil a jeho starší kolega se na mě pobaveně podíval. Byla to jen vteřina, ale i to stačilo, abych pochopil, že s ním by se povídalo radostněji. Mladej se do mě zavrtal pohledem jako dřevomorka do dubu a čekal asi na to, až zahřmí. Začínal mě štvát. Možná prošel speciálním hypnotizérským výcvikem a zkoušel, jestli to funguje v praxi. Nefungovalo. Ukončil jsem tu trapnou chvíli za něj.

„Víte co, kdybych si na něco vzpomněl, tak se ozvu.“ Starší polda na nic nečekal a prosvítl bytem na chodbu. Svalovec s mentolovým dechem se mezi dveřmi otočil a s ironií v hlase za sebou utrousil poslední navoněný bobek trapnosti.

„Dejte vědět, jak to dopadlo s těma permoníkama. No a pokud si přece jen vzpomenete na nějaké podrobnosti, nechám vám tu vizitku.“ Položil na botník papírek 90×50 mm s lesklým povrchem a zavřel za sebou dveře.

Měl jsem vztek, ale asi ne takový, abych ze skříně vytáhl boxerské rukavice a ulevil si. Zámečník dodělal, co uměl, já vysolil nechutný poplatek za nový zámek a hned potom jsem si nalil gin vylepšený ledem a plátkem okurky. Po druhém loku, zhroucený do křesla a s pohledem upřeným do stropu, jsem si konečně byl schopný přehrát celou tu situaci znovu. Ale vzpomínky skončily v bodu, kdy otvírám dveře a vcházím do bytu. Pak se kolem rozpoutal čínský ohňostroj s létajícími draky. Bolest v těle postupovala od svalu ke svalům a já brzy pochopil, jak se cítí hadrový panák.

V televizi byly na pořadu požáry, nehody, exploze. Politické skandály. První kuň ve vesmíru. Zrak mi tékal zbůhdarma sem tam, až padl na místo činu. Sklenici, naštěstí už prázdnou, jsem překvapením upustil na zem. Odskočila od parket, aniž se rozbila, a jemně se pohupovala na boku u nohy konferenčního stolku. Ten obraz! Nad televizí, na stěně mezi políčkami a několika skřínkami, chyběl malý obraz. Byl tam teprve dva týdny, proto mi na první pohled nechyběl. Ale teď byl pryč. Zůstal tam jen osiřelý hřebíček.

Celou noc jsem skákal z jedné rachejtle na druhou a uhýbal před kyvadlem, houpajícím se z nebe, těsně nad mou hlavou. Mladý svalnatý anděl s mentolovým dechem seděl na obláčku nade mnou a práskal do rytmu zlatým bičem. Slabomyslný sen, který odrážel sílu reality.

Otázky bez odpovědí

Budík se mi vysmíval zhruba pět vteřin, než jsem ho umlčel. Následovalo dalších pět minut tupého civění do stropu a teprve potom, pomalu, abych snad něco neuspěchal, jsem vstal z postele. Toaleta, sprcha, zuby, kafe. Každodenní rutina. Mohl bych to dělat i poslepu. Při popíjení černé kávy

z oblíbeného hrnku ve tvaru lebky jsem přemýšlel, jestli má smysl volat panu Mentolkovi a ohlásit ztrátu obrazu. Nebyl ani moc drahý a nic jiného z bytu nezmizelo. Kromě pocitu bezpečí. Tenhle prostor 48 m² byl pro mě nedotknutelným místem. Cítil jsem se v něm neohrožený a silný. Spokojený se vším, co mě obklopovalo. Stačilo k tomu málo. Stůl s počítačem, knihovna nakrmená jen tím nejlepším, co jsem byl ochoten skladovat, kuchyňský kout s barovým pultem, který zároveň odděloval kuchyň od zbytku místnosti. A hlavně má oblíbená sedačka před televizí. Možná na ní bylo promrháno někdy až příliš mnoho času, ale i ten promrhaný čas u bezduchých pořadů byl můj čas a moje mrhání. A teď najednou někdo prolomil skořápku domácí pohody.

Zavolał jsem do práce, abych se omluvil a vyžebrouil několikadenní dovolenou. Šéfovo hřmění rozezvučelo sluchátko na nekonečné tři minuty a nakonec souhlasil za předpokladu, že alespoň občas kouknu do mailu a zvednu telefon. Po ukončení hovoru jsem si sklepal popel z hlavy a našel účtenku z antiku. Ztracený obraz byl menšího formátu 35 × 50 cm. Olejová malba majáku na skále nad rozbouřeným mořem. Autor neznámý. Byl docela pěkný a do oka mi padl úplnou náhodou.

Vlastně mi do oka padla nejdříve ta dívka, která do obchůdku vešla přede mnou. Zaujala mě už v metru. Tak jako já vystoupila na Starém Městě a chůzí připomínající krok mytické zvěře se ladně přenesla do boční uličky. Měla hnědé, vlnité vlasy a tvář, která nenechá nikoho na pochybách o tom, že u ní nemá nejmenší šanci, ale bude se proklínat, když to od ní neuslyší na vlastní uši. Zcela zbavený soudnosti jsem pohledem kopíroval křivky jejího těla a bez rozmýšlení za ní vešel do malého antiku. Uvnitř se přitulila k vysokému elegánovi. Jejich dlouhý, vášnivý polibek rozcupoval můj naivní plán pozvat ji na skleničku. A v tu chvíli mi padl poplašený pohled na ten obraz. Dívka si zády ke mně něco špitála s mužem u protější vitríny a já se na obraz díval tak dlouho, až si toho všiml prodavač a mlčky na něj ukázal prstem. Jen jsem tupě kývl hlavou a vytáhl platební kartu. Ruce se mi nervózně klepały a obsah peněženky se škodolibě vysypal na pult. Dvojice mi věnovala dlouhý, zkoumavý pohled, po kterém mi

vlna horka přemalovala obličej na červeno. Takový trapas kvůli holce jsem dlouho nezažil, a tak jediná dobrá zpráva v celé té zpackané chvíli byla vcelku přijatelná cena obrazu. Mezitím, co mi ho příručí balil do papírové tašky, jsem ještě jednou po očku smutně zkontroloval krásku s partnerem. Obdivovala starou brož. Secese, začátek 20. století. Černý pavouk s perletí na tělíčku. Pěkná věc. Bude jí slušet. Pozdravil jsem pohledem staršího prodavače a vyšel ven.

Teď jsem stál nejistě před tím samým krámkem a výlohou sledoval muže, který mi obraz před měsícem prodal. Muž za pultem si všiml, že ho z ulice někdo pozoruje, a tázavě se na mě zahleděl. Bylo to jako výzva k objasnění situace. Dveře rozhoupaly zvonek, který byl nad nimi zavěšený na řetízku, a já s bezelstným úsměvem zaparkoval u pultu.

„Zdravím, jak se vede?“

„Dobrý den. Máte přání?“ Prodavač mi dal odpověď jasně najevo, že prozatím si tykat nebudeme.

„Ano, totiž víte, já jsem tady asi před měsícem kupoval takový obraz, prostě jak bych to jenom...“

„Něco s ním není v pořádku?“ zmírnil svůj tón a oči mu hrály zvědavostí.

„Ne ne, všechno je v pořádku, jen jsem se chtěl o tom obraze vlastně něco dozvědět. Bylo by zajímavé znát jeho historii.“

„A můžete mi ho popsat? Je to možná neuvěřitelné, ale nepamatuji si úplně všechny své zákazníky,“ opáčil a ironie v jeho hlase nešla přeslechnout.

„Samozřejmě. Mám tady i paragon, jestli to pomůže. Je to takový menší olej, na kterém je maják na útesu a pod ním rozbouřené moře.“ Prodavač si prohlížel paragon a pokyvoval hlavou. Najednou se mu rozjasnila tvář a přes úzké rty přeběhl náznak úsměvu.

„Ano. Pamatuji se.“ Vrátil mi paragon a z přihrádky pod pultem vytáhl tlustou knihu. Chvíli v ní soustředěně listoval a poté se zamračené čelo vyjasnilo. Vítězoslavně zabodl ukazováček levé ruky doprostřed jedné stránky. Prozradil tím na sebe, že je levák a že našel v knize to, co hledal. Podíval se na mě a velmi, velmi viditelně, pokýval hlavou.

„Je to tady!“ prohlásil pro případ, že bych si nevšiml.

„Ano? A co vlastně?“ Začínal jsem být lehce netrpělivý.

„Záznam o tom obraze. Každé zboží, které přijmu do prodeje, zaeviduji. Dostupné informace a původ.“ Odmlčel se. Hleděl do knihy a už zase pokyvoval hlavou. Šlo mi to na nervy, ale mistrně jsem předstíral opak. Na rukách měl bledou průsvitnou kůži a obličej v barvě vyhaslého popela. Napadlo mě, jestli někdy viděl opravdové slunce. Vypadal potěšeně a malý šedivý knírek pod špičatým nosem se mu lehce chvěl vzrušením. Několikrát naprázdno polkl a teprve potom spustil.

„Studijní kopie mistrů, 17. století. Poznává se to podle rozdílných barev a nedokonalých tahů.“ Potom se zahleděl opět do knihy a pokračoval.

„Předáno do prodeje 25. května tohoto roku.“ Zaklapl knihu, sundal si z nosu úzké brýle a začal si je čistit cípem velkého kapesníku. „Osobní údaje prodejce vám bohužel říct nemůžu. Zajímavé je, že vy jste si obraz koupil tentýž den, kdy ho ten muž přinesl. To se obvykle nestává.“ Opět si brýle nasadil, pohlédl na mě a položil mi otázku, kterou si klidně mohl nechat vytetovat na bezbarvé rty. „Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„Nemohl byste mi přece jen výjimečně sdělit, kdo to byl? Můžu vám slíbit, že vás neprozradím,“ zkusil jsem znovu prosebně.

„To opravdu nejde. Nezlobte se, ale i my máme svá pravidla, která nesmíme porušovat.“ Tím „my“ patrně myslel spolek podivínů, kteří uvízli v časové smyčce a potácí se mezi barokem a pavučinami.

„Kdybyste byl tak hodný a dal mu moje číslo, pokud by se tady objevil, mohl byste mu prosím vyřídit, že opravdu stojím o to se s ním setkat? Víte, jde mi jen o pár informací ohledně toho obrazu.“ Položil jsem na pult před prodavače svoji vizitku a snažil se vytvořit na svém obličejí něco, čemu by se dalo alespoň přibližně říct milý úsměv. Prodavač se zarazil a s vizitkou v ruce na mě zůstal nehybně civět. Nechápatě jsem mu zkamenělý pohled opětoval. Bylo to, jako kdyby se potkaly dvě sochy. Zvláštní moment, který zvěstoval příchod něčeho neobvyklého. Socha prodavače ožila a promluvila.

„Teď si vzpomínám, že tady před pár dny byl nějaký člověk a ptal se na ten samý obraz. Hrozně ho zajímalo, kdo si ho koupil. Vzpomněl jsem si na to až teď. Ale kdo to byl, nevím.“

„A nevíte, jak ten muž vypadal?“

„No, tak to bohužel nemohu sloužit. Byl mladý – asi jako vy. Ale jeho obličej opravdu nedokážu popsat. Vlasy měl takové vlnité, pořád kolem něj tak nějak poletovaly. Nevěnoval jsem mu zas takovou pozornost. Moc ho zajímalo, jestli sem chodíte pravidelně. Ale já si vás tolik nepamatoval. Nežlobte se, ale v paměti mi utkví především klienti, kteří mají zájem o jinou kvalitu zboží.“ Na to se nedalo než uznale přikývnout a zdvořile se odporoučet.

Na červen bylo nezvykle teplo a něco ve vzduchu mě přinutilo několikrát za sebou kýchnout. Motal jsem se ulicí a přehraboval se v kupičce nahromaděných poznatků. Obraz tam ležel jen pár hodin, než jsem si ho náhodou koupil. Kdo mohl být onen tajemný prodejce? A kdo byl ten druhý muž, který tak stál o to vědět, kdo si obraz koupil? Možná příbuzní, kteří se neshodli na pozůstalosti? Lidé si kvůli dědictví dělají různé schválnosti. Na stěnu lebky mi narážely spousty otázek. Štěstí, že jsem měl po otci hlavu tvrdou. Do cesty mého pohledu se vetřel nápis Kavárna Klídeček. To bylo přesně to, co jsem potřeboval. Kafe a klid.

Příjemný design kavárny s křesílky vytvářel iluzi, že jste u někoho na návštěvě. Prkenná podlaha ještě víc zútulňovala menší prostor, posetý dřevěnými stolky různých tvarů. Krásná mladá černovláska mi přinesla café latté, které jsem si objednal u baru, a pak už jsem se jen kochal výhledem na ulici skrz výlohu a usrkával našlehané mléko s kávou.

Nenabízela se jediný nápad ochotný mi pomoci pochopit, co se vlastně stalo. Neznámý prodejce by mohl určitě leccos objasnit. Snad by mi řekl víc o obraze, který někomu stál za tu námahu, aby se vloupal do mého bytu a provedl mě celým vesmírem. Mohl být zlodějem ten člověk, který se ptal po osudu obrazu? Ale jak by přišel na to, kde ho hledat? Možná je to všechno jenom velká náhoda. Můj lupič měl zkrátka jen smůlu. Nestihl nic vzít a to nejjednodušší bylo sundat obraz ze zdi a utéct. Nemohl vědět, že nemá velkou cenu. Možná

ho zmátl starožitně vypadající rám. Bylo vlastně štěstí, že jsem ten den přišel domů dřív. Kdo ví, co by mi mohlo z bytu zmizet. Počítač, přehrávač nebo kotoučák, ke kterému jsem měl obzvlášť sentimentální vztah. Knihy, televize, kytara, kombo. Bylo toho dost, co by zabořilo. Takže obraz, na který jsem si vlastně ani nestačil zvyknout, mohl klidně zmizet. Jenom ten pocit, že si může kdokoli ke mně přijít a odejít, aniž by zámeček nesl stopy vloupání, mě nenechával v klidu. Dopil jsem a šel k baru zaplatit. Krásná černovláska za pultem se sladce usmála a pak mi vyrazila dech.

„Ten pán, co seděl u vedlejšího stolu, to při odchodu vyrovnal.“

„Cože? Jakej pán? Zaplatil za mě?“ Nedokázal jsem potlačit překvapení, brada mi spadla na pult, odrazila se zpět, načež mi čelist zapadla zpět do pantů. Zuby mi o sebe jemně cvakly, černovláska zvedla oči od papírů a usmála se.

„Přesně tak, prostě při placení řekl, že by rád zaplatil i váš účet.“

„A můžete mi říct, proč to chtěl zaplatit?“

„Nikdy se neptám,“ utrousila šeptem. V pravidelném rytmu začala něco pravým ukazováčkem vyťukávat do kalkulačky a očima skákala z papíru na displej počítačadla.

„A nemohla byste mi alespoň říct, jak vypadal?“

„Bohužel. Naprosto nezajímavý typ. Takové si nevybavím ani po pěti vteřinách, co se na ně podívám. Ale mohl mít hnědé vlasy, něco přes třicet... Menší postava.“ Opět se pohroužila do své práce a já se se zdvořilým poděkováním vypootácel na ulici.

Chvilí jsem se rozhlížel kolem dokola a potom se podíval přes výlohu do kavárny. Černovláska za barem stále zápolila s kalkulačkou. Napadlo mě, jestli jsem pro ni taky tak nezajímavý typ. Musím sem někdy zajít a vyzkoušet to.

Doma bylo všechno v pořádku. Nový bezpečnostní zámeček na dveřích vypadal nedotčeně a zbytky jídla v koši o sobě začaly dávat vědět. Před domem u popelnic mě překvapila sousedka paní Malá. Starší dáma, která vždy věděla o všem, co se v domě děje. Přezdívku Nástěnka neměla pro nic za nic. I ve svém věku musela mít skvělý sluch. Podezíral jsem ji, že

umí natáčet uši různými směry jako jelen. Proč mě to nena-
padlo dřív? Ona si přece mohla něčeho všimnout. Než jsem
stačil cokoli říct, rozpráhla ruce, jako by se se mnou chtěla
vítat po dlouhém odloučení, a popoběhla ke mně.

„Ale dobrý den, pane Gregore. To jsem ráda, že vás vidím.“

„Dobrý den, paní Malá.“ Oplatil jsem jí vřelý úsměv a po-
čkal, až začne mluvit.

„Prrosím vás pěkně, hledal vás tu nějaký pán.“ Hláska
„r“ jí drněla mezi zuby a její projev chvílemi připomínal zpěv
začínajícího rapera.

„Aha? A kdy?“ Pokus o lhostejný tón v hlase zabral.

„Dneska odpoledne. Já jsem mu říkala, že budete asi
v prrráci. No tak prý se staví později.“

„A nepředstavil se? Nevíte, kdo to byl?“ zeptal jsem se le-
dabytle a zaklapl víko popelnice.

„To neříkal. Takže v prrráci vás nenašel? No to on se urrrr-
čitě ozve, když s vámi chce mluvit, že?“

„To určitě, paní Malá. A byl malý, nebo velký? Já totiž
možná vím, o koho jde, ale kdybyste mi ho trochu popsala,
tak bych snad mohl...“ Schválně jsem nedokončil větu roz-
vitou, vylhanou.

„Ale takový akorrrrát. Ani malý, ani velký. Takový jako vy.“

„Aha. Tak moc děkuju, paní Malá. To já už si ho najdu.“

„A to byl asi nějaký váš kamarrrrád, že?“ vtělila se během
nanosekundy do slečny Marplové.

„No... vlastně jsem se chtěl zeptat, jestli mě tu nehledal
někdo včera odpoledne? Asi tak kolem čtvrté?“ Přivřela oči
a soustředěně se zahleděla na vchod domu. Potom se prudce
otočila ke mně a rozhodně zavrtěla hlavou.

„Ne. To jsem byla doma a dívala se na televizi. Nikoho jsem
neviděla.“ No aby jo. Když se dívá na televizi, nevidí, neslyší.

„Tak děkuju. Já už musím běžet, nechal jsem na plotně
ohřívát guláš.“ Začínal jsem být ve lhaní docela dobrý. Sko-
ro bych sám sobě uvěřil, že dnes výjimečně budu mít teplou
večeři.

„No táááák rrrrychle. Ještě to spáááálíte.“ Polekaně se
chytla za hrud' a druhou rukou mávala směrem od sebe. Ve
skutečnosti můj sporák zahálel už několik týdnů. Moc často

mi na stole večeře nepřistála, a když, tak jen objednaná pizza, nudle od Číňana na rohu, čaj a sušenky nebo pár skleniček ginu s plátkem okurky. Jednoduché a bez práce. Navíc odpadl problém s mytím nádobí. Podivný den se rozdrolil na posledních pár minut a večer odhodlaně přiskotačil na scénu.

Na mobilu jsem našel dva nepříjaté hovory. Jeden byl od šéfa a naznačoval trable a druhý z neznámého čísla. Vytočil jsem šéfovo číslo a počkal, až se sluchátko rozštěká. Zaúkoloval mě na příští ráno a vůbec ho nezajímalo, že mi dnes schválil dovolenou. Ani jsem nezkoušel protestovat, slíbil účast a popřál pěkný večer. Druhé číslo vyzvánělo několik vteřin a potom se vyzváněcí tón změnil. Hovor byl odmítnut. Při dalším pokusu byl účastník nedostupný.

Výslech

Na patologii jsem byl poprvé. Vešel jsem do místnosti a pomalu se nejistě rozhlížel. Ten prostor na mě nezapůsobil zrovna útulně. Na střední jsme sice dělali pľnoční mejdany i na hřbitovech, ale v pitevní kachlíkárně jsem se na přípitek rozhodně necítil. Můj nadmíru vyvinutý čich mi rozhodně nic neusnadnil, a tak jediné pozitivum na celé věci byl chládek, který byste v extrémních vedrech patrně nenašli nikde jinde než na jatkách a tady. Doktor nevypadal jako někdo, kdo porcuje lidská těla. Spíš bych ho zařadil do kategorie dobrotivý tlouštík s naivním kukučem. Kulaté brýle a nažehlený límeček jenom podtrhovaly vzezření nemotorného poplety z univerzitní knihovny. Docela rád bych si s ním zahrál šachy.

Komisař Wolf pokynul zarostlou bradou a nasměroval mě k jednomu z nerezových stolů. Leželo na něm tělo přikryté bílým lajntuchem. Nervozita se mi snažila podrazit nohy a dotírala na mě panika. Doktor poodhrnul tlustou dlaní okraj plachty a odkryl bledý obličej neznámého muže. Tmavé delší vlasy, původně snad vlnité, se splihle plazily kolem hlavy a vysoké čelo zdobila malá dírka. Jediné, co jsem věděl s určitostí, bylo, že to není Golem, který ztratil šém.

„Znáte ho?“ zeptal se Mentolka a výjimečně nezařadil do repertoáru nepřátelský tón. Stihl jsem jen zamítavě zakroutit hlavou. Z nepříjemného pachu se mi sevřel žaludek a kachlíky na stěnách se začaly míchat jako karty do mariáše. Následoval pomalý a dlouhý pád někam na dno Macochy.

V kanceláři jsem se u erárního kafe pomalu probíral k vědomí a přehrával si v hlavě, co se vlastně od rána stalo. V půl osmé ráno mě ze spánku vytrhl zvonek a za dveřmi stál Wolf s Mentolkou. Rozespale a nablble jsem na ně zíral a bylo mi úplně jedno, že stojím mezi dveřmi skoro nahý, jen v trenýrkách, na kterých se vyjímal symbol Batmana. Wolf při pohledu na můj úbor uznale pokýval hlavou a Mentolka se pohrdavě pousmál.

„Dobré ráno, pane Gregore. Taky nás tak rád vidíte?“

„No, tak bych to zrovna neřekl. Co pro vás takhle po ránu můžu udělat?“

„Mohl byste se třeba obléct a jet k nám na kus řeči.“ Mentolka se opřel o futra a sebevědomě mi z asi desetacentimetrové vzdálenosti hleděl do obličeje.

„A proč jako?“ Začal jsem nervózně přešlapovat. Částečně také proto, že se mi chtělo na malou.

„To vám všechno řekneme. Nemusíte se bát.“

„Tak já nebudu,“ slíbil jsem a zapadl do bytu. Kdybych věděl, co mě čeká, asi bych se bát začal.

Ze zážitku na pitevně jsem se pomalu otřepal a čekal, co přijde dál. Usrkával jsem nic moc kafe a oba poldíci si sedli proti mně. Starší nemluva mě mlčky sledoval, jako bych byl laboratorní myš. Trochu jsem se začal obávat, že mě vezme za ocásek a píchne mi do břicha sérum pravdy.

„Takže vy toho muže neznáte?“ začal Mentolka bez jakéhokoliv úvodu výslech.

„Ne, nikdy jsem ho neviděl.“

„A to víte určitě?“

„Jo, to vím určitě.“ Položil na stůl fotografii. Byl na ní ten chlapík s mrtvolně fádčním výrazem. Z úzkého obličeje s ostrě řezanými rysy trčel orlí nos a pod ním na sebe upozorňovaly široké rty. Jejich namodralá barva se přidala k bledosti obličeje taky nedávno. Tak výrazný obličej si člověk zapamatuje.

„Takže ho neznáte?“ opakoval se a rentgenoval očima můj mozek.

„Ne, nikdy jsem ho neviděl.“ Hlasivky se mi zadržely někde na půl cesty, ale pořádný hlt vody je posadil zpět na své místo.

„A můžete nám vysvětlit, jak je možné, že jste mu včera volal na mobil?“

„Já?“ Překvapeného jsem ani nemusel hrát.

„Co jste dělal včera?“ dotíral. Silný pach mentolu z jeho úst mi nepřidal.

„Včera? Mám dovolenou. Po tom přepadení jsem zůstal doma. Jenom jsem šel do města, chvíli se procházel a pak jel domů.“

„Kde jste byl kolem šesté?“ pokračoval monotónním hlasem.

„Kolem šesté? To už určitě doma.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“ Myšlenky zmateně lítaly sem tam, a najednou mi to došlo.

„Vlastně jo. Může. Sousedka. Nástěn... paní Malá. Asi v té době jsem se s ní bavil venku u popelnic.“ Tak nezlomné alibi jednoho potěší. Ale k čemu vlastně alibi?

„Proč se mě ptáte? Měl jsem jako něco udělat? Kdo je ten chlap?“ Policajti se na sebe podívali, ale nic z nich nevylezlo. Muselo to mít nějakou souvislost s tím vloupáním. Nic jiného nedávalo smysl. „Nebo jste už našli ten obraz, co mi ukradli?“ vypadlo ze mě najednou bez rozmyslu.

„Obraz?“ ozval se hluboký, zastřený hlas do nastalého ticha. Patřil staršímu z policistů. Pasoval k němu. Krátké prošedivělé vlasy, zarostlá brada, trochu zanedbaný zjev a hluboký, zastřený hlas.

„Obraz?!“ zopakoval.

„No... obraz.“ Musel jsem s pravdou ven. Jak jsem se do toho víc a víc zaplétal, začaly mi docházet síly, a tak jsem ze sebe vyklopil záhadu odcizeného obrazu a rozpovídal se o malém pátrání v antiku. Wolf vstal ze židle, udělal pár kroků k oknu a zpět. Potom se rukama opřel o stůl a zasekl do mě chladný, šedomodrý zrak.

„Děláte si ze mě prdel?!“ Nemluvný sympaťák někam zmizel. Jeho hlas byl víc než důrazný. Znělo to jako výhružné

vrčení raněného Minotaura. Ozvěna toho zvuku se tříštila o stěny praskající lebky a pot na čele se změnil v jinovatku.

„No? Děláte?“ přisadil si Mentolka.

„Buď zticha!“ Wolf se nečekaně obořil na kolegu a ten polekaně stáhnul hlavu mezi ramena. Sebevědomý svalovec se změnil v zakřiknutého školáka. Najednou bylo jasné, kdo je tady šéf.

„Ne, já jsem jenom nechtěl otravovat. A tady váš kolega se tvářil, že se vlastně nic nestalo, tak mi bylo blbý pak ještě volat a...“ bouchnutí dlaně do stolu přerušilo udýchaný proud výmluv.

„Dost!“ Wolf se narovnal a z výšky si prohlížel mou přikrčenou malost. Stál nade mnou a zdál se v tu chvíli větší než basketbalista roku. Měl jsem nahnáno.

„Takže milý Davide,“ oslovil mě důvěrně, posadil se ke stolu a sebevědomě přešel k tykání. „Teď si vezmeš papír a pero a sepíšeš všechno, na co si vzpomeneš. Všechno, co vynecháš, ti připomenu, jen co to zjistím. A já to zjistím, o tom nepochybuj.“ Nepochyboval jsem. Z Wolfa na mě nezavál ani odér mentolu, ani přívětivost. Ruce i nohy mi zrosolovatěly a pero v ruce se klepalo jak roztančená jehla seismografu. Wolf nehybně seděl naproti mně a rýpal se mi pohledem v hlavě, Mentolka ani nedýchal a já roztřeseným písmem svěřoval papíru několik posledních hodin svého života.

Na policii jsem strávil půl dne. Podle Wolfa u sebe neznámý neměl doklady a jeho tělo leželo v průchodu domu, kde ho nikdo neznal. Našel ho jezevčík, který za vodítko táhl staříckého důchodce.

Vyčerpávala mě už jen představa jízdy v tramvaji, a tak jsem mávnul rukou na první projíždějící taxi a zamířil domů. Nic jiného než sprchu a panáka jsem nechtěl. Naneštěstí byla sousedka už informovaná a hned se na mě vrhla.

„Tak už vás pustili? A co?“ ječela vzrušeně a zvědavě kolem mě poskakovala.

„Nic, paní Malá. Vůbec nevím, co vlastně chtěli.“

„Taky se mě ptali, jestli jsem s vámi včera mluvila a v kolik. A pak mi ukázali na fotce toho vašeho kamarrrráda, co vás tady hledal.“